

Teamsport of individuele sport

Ouders over hun keuzes en verwachtingen in de sportbeoefening van hun kind

Haagse Hogeschool

Faculteit gezondheid, voeding & sport

Opleiding docent lichamelijke opvoeding

Afstudeer profiel: Gedragswetenschappen

Afstudeeropdracht

Auteur: Mireille Dees & Vincent van den Haak

Begeleiders: Anne Luderus & Frank Jacobs

Mei 2017

Inhoudsopgave

Samenvatting	3
Inleiding.....	4
Methode.....	10
Resultaten	12
Discussie / conclusie.....	18
Literatuurlijst.....	21
Bijlage.....	23

Samenvatting

Onderzoekers hebben relatief weinig aandacht besteed aan de verwachtingen van ouders over de sport van hun kind. Ook is er op het gebied van recreatieve sportbeoefening en de verwachtingen van ouders over de trainer/coach weinig te vinden. In dit explorerend onderzoek zijn deze twee relatief nieuwe onderzoeksgebieden onder de loep genomen. Er is onderzocht wat het verschil is tussen de verwachting van ouders bij kinderen tussen 9-11 jaar die deelnemen aan een teamsport (hockey/voetbal) in vergelijking met kinderen tussen 9-11 jaar die deelnemen aan een individuele sport (atletiek). De onderzoeksgroep bestond uit negen ouders. Vijf van de ouders hebben een kind dat aan voetbal of hockey doet en vier van de ouders hebben een kind dat aan atletiek doet. De voetbal-, hockey- en atletiekvereniging liggen binnen een straal van 500 meter van elkaar vandaan. Doormiddel van semigestructureerde interviews is de data verkregen. De interviews zijn geanalyseerd aan de hand van vier thema's: sportkeuze, leren, trainers, presteren. Ouders waarvan kinderen op een teamsport zitten, gaven aan dat met name sociale aspecten een rol spelen bij de sportkeuze. Aspecten die genoemd werden zijn: samen aan een doel werken, spelen als een team, omgaan met teleurstelling. Ouders waarvan de kinderen op atletiek zitten, lieten een gevarieerder beeld zien. Naast sociale punten gaven ze ook meerdere morele punten aan zoals, doorzetten, je best doen en discipline. Ouders vonden winst of verlies niet van groot belang zolang hun kind maar zijn of haar best heeft gedaan. Wat betreft trainers hadden ouders bij voorkeur een goed opgeleide trainer voor de groep staan, die pedagogisch en didactisch sterk is. De verenigingen kunnen niet altijd aan deze verwachting voldoen. Veel kinderen krijgen training van relatief onervaren jonge trainers. Ouders geven aan begrip te hebben voor de mindere kwaliteit van deze trainers. Aanbevolen wordt meer onderzoek te doen naar de verwachtingen van ouders, trainer/coaches en kinderen en hoe ervoor gezorgd kan worden dat deze optimaal op elkaar aansluiten.

Inleiding

Aanleiding

In Nederland doet 80% van de jeugd tot 19 jaar oud aan sport. Daarvan is 60 tot 65% lid van een sportvereniging. Bij het kiezen uit een van de 27.000 sportverenigingen in Nederland (Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport, 2008) kan in grote lijn gekozen worden uit drie verschillende sport typen. Ten eerste solosporten, bij recreatieve beoefening is hier geen directe tegenstander voor nodig. Als tweede zijn er duosporten, hierbij is tenminste een tegenstander nodig. Als laatste zijn er de teamsporten waarbij tenminste twee anderen nodig zijn om het spel te spelen (Breedveld, et al., 2003). Er is een grote hoeveelheid sportverenigingen waar uit gekozen kan worden. Daarbij komt de keuze voor een solosport, duosport of teamsport. De keuzes die hierin gemaakt worden veranderen door de jaren heen. De samenleving individualiseert steeds verder aldus van der Meulen (2003) in zijn rapportage sport. In de periode 1991-1999 is het aantal personen dat deelnam aan een teamsport gedaald. De individuele sporten werden juist meer beoefend. De band tussen de sporters en de vereniging is losser geworden. Er wordt makkelijker tussen verenigingen gewisseld dan voorheen. De contributie wordt steeds meer gezien als toegangkaartje tot het sportterrein. (Breedveld, et al., 2003)

De betrokkenheid met een sportvereniging is dus veranderd. In het artikel “Jouw kind is heus geen Messi, gedraag je daarnaar” in het NRC (2016) wordt geschreven over de betrokkenheid van ouders bij hun sportende kinderen. Aan het eind van het seizoen breekt er een moeilijke periode aan voor de vrijwilligers bij clubs. Zij moeten voor het aankomende seizoen bepalen wie in welk team speelt. De betrokkenheid van ouders slaat soms door als hun kind niet bij een vriendje of vriendinnetje in het team zit of niet voor een hoger team is geselecteerd. Ouders denken dat zij een nieuwe Messi op de aarde hebben gezet en verwachten dat hun kind in een selectieteam komt. Het loopt daardoor regelmatig uit de hand langs de velden. Ouders zijn vaak niet objectief. Trainers en coaches worden opgeleid om dit wel te zijn. Gesprekken met ouders en kinderen helpen om de gemoederen te bedaren. Kinderen zijn ook niet altijd blij met de bemoeienis van hun ouders en geven dit ook aan (Tooms, 2016). De kijk op sport van ouders en kinderen en wat ze daarin willen bereiken, verschilt dus nogal eens van dat van de trainers en coaches.

In het artikel “Coach, waarom zit mijn kind niet bij de selectie?” in de Volkskrant (2016) wordt geschreven over een hockeyvereniging. De club heeft een ledenvolgsysteem waarmee kinderen volgens een TIPS-score (Techniek, inzicht, persoonlijkheid en snelheid) gevolgd kunnen worden. Hiermee hoopt de club zich beter te kunnen verantwoorden naar de ouders toe. Bij het selecteren

van jeugdspelers wordt zelfs rekening gehouden met de houding van ouders. Het komt voor dat ouders, zelfs als de stand in het voordeel is van het team waar hun kind in speelt, flink staan te schreeuwen langs de zijlijn. Ouders raken steeds meer gefocust op de individuele prestaties van hun kind en ontlenen hier een bepaalde status aan (Bouma, 2016). Bij deze club wordt dus gepoogd om een betere onderbouwing van keuzes binnen de selectie te geven aan ouders en kinderen. Echter, met dit ledenvolgsysteem kan nog steeds niet voorkomen worden dat de verwachtingen van ouders niet waargemaakt worden. Interessant is dus om te achterhalen wat de ouders verwachten van de trainers en de vereniging, en wat moet de sport opbrengen voor de ontwikkeling van hun kind.

Literatuur

De beleidsmakers in Nederland noemen het land een sportland. De reden hiervoor is dat de bewoners actief aan sport doen of daar op een andere wijze bij betrokken zijn. Deze sportcultuur is te danken aan de vele sportverenigingen, bonden en sportkoepels. Ook worden deze organisaties gesteund door gemeenten, scholen en bedrijven. Waardes als gezond leven, meedoen en topprestaties leveren, en een samenleving waarin men sportief met elkaar omgaat, vindt het kabinet erg belangrijk. Het sportbeleid richt zich daarom met name op de maatschappelijke doelen van sport. Een ontwikkeling die hierbij in acht genomen moet worden, is dat de sportdeelname verandert. Er wordt eerder gekozen voor ongeorganiseerde sportbeoefening (Tweede Kamer der Staten-Generaal, 2005).

Toch kiezen ouders ervoor om hun kind op te geven voor een vereniging (Howard & Madrigal, 1990). Hier komen de kinderen terecht bij een trainer/coach. Deze trainer/coach speelt een grote rol in het stimuleren van positieve attitudes en gedragingen bij kinderen, echter kan de rol van een trainer/coach complex zijn. Uit een onderzoek van Côte (1999) blijkt dat een coach rollen in kan nemen als leraar, motivator en strategiebepaling. Zodra er kinderen gecoacht worden komen daar rollen bij als leider, psycholoog, persoonlijke manager, administratie en een rolmodel (Côte, 1999). Er wordt veel gevraagd van een coach, die in de Nederlandse sportcontext vaak een vrijwilliger is (Jacobs, Knoppers, Diekstra, & Sklad, 2015). Uit onderzoek blijkt dat de grootste bron van informatie voor een coach, het bekijken van andere coaches is (Cushion, Armour, & Jones, 2003). In een onderzoek dat is uitgevoerd in opdracht van de Koninklijke Nederlandse Voetbal Bond (KNVB) wordt aangekaart dat veel coaches zich vaak niet vaardig genoeg voelen om juist te handelen. Een voorbeeld hiervan is het juist handelen bij gewelddadige conflicten, daarom wil de KNVB een opleiding ontwikkelen zodat ze zich meer competent gaan voelen in deze situaties. Het advies

gegeven naar aanleiding van dit onderzoek is dat door de trainers zelf invulling te laten geven aan het programma, de opleiding als veel leerzamer wordt beschouwd, omdat de problemen uit de praktijk komen (Jacobs, Knoppers, Diekstra, & Sklad, 2015). Er wordt veel verwacht van een trainer/coach. De vraag is of al deze verwachtingen waargemaakt worden door de trainer/coach en of dit überhaupt wel mogelijk is.

De rol van de coach ontwikkelt zich constant, naast de coach zijn de kinderen ook onderdeel van de sportdeelname. Sportdeelname heeft een positieve invloed op de ontwikkeling van kinderen. Ten eerste creëert het motorische en sport specifieke vaardigheden, die om te zetten zijn in fysiek vermogen. Daarnaast verbetert het de gezondheid, de fitheid en een geheel gevoel van fysieke gesteldheid. Ook verhoogt het zelfvertrouwen, het gevoel van eigenwaarde en zorgt het voor een positief zelfbeeld. Als laatste bouwt het aan het karakter in de vorm van discipline, teamwork en verantwoordelijkheid. Ook voorziet sportdeelname de individuen met ervaringen en relaties die leiden tot het ontwikkelen van persoonlijk succes en burgerlijke verbintenis. Dit komt, omdat er fysiek vermogen wordt gecreëerd dat zowel sociaal als cultureel kan worden gebruikt. Daarnaast inspireert het onderwijsdoel, verschaft het een sociaal netwerk en bevordert het overtreffen in de sport. Sport en de positieve invloed op de ontwikkeling van jongeren is afhankelijk van een combinatie van verschillende factoren. Een aantal voorbeelden van deze factoren zijn; het type sport, de oriëntatie en de actie van vrienden, ouders en trainers, ook de normen en culturen geassocieerd met de sport of de sportervaringen, de sociale verschillen van de sport deelnemers en de materialen en culturele context waarin de deelname gebeurt (Coakley, 2011).

Er zijn diverse onderzoeken naar de relatie tussen kinderen en hun coach, en hun verwachting van de sport. In een onderzoek van Claringbould, Jacobs en Knoppers (2014) zijn 29 kinderen tussen de 7-18 jaar geïnterviewd. Deze kinderen gaven in de interviews aan dat ze zijn gaan sporten om de sport te leren en om plezier te hebben. Toen ze eenmaal lid waren realiseerde ze dat, als ze plezier wilde hebben, ze zich aan moeten passen aan de informele regels die gelden tijdens de training. De kinderen wisten dat de coaches van hen verwachten dat ze de instructies opvolgen, samenwerkten en gedisciplineerd gedrag vertoonden. Ook weten ze dat hun coach verwacht dat ze vooruitgang boeken in hun ontwikkeling met betrekking tot vaardigheid, dat ze goed hun best moeten doen en tijdens de trainingen en wedstrijden plezier moeten hebben. Daarnaast geven de kinderen aan dat zij van hun coach verwachten dat ze gecorrigeerd worden op een aardige manier. Ze geven aan dat ze het leuk vinden om complimenten te krijgen. Als laatste verlangden ze naar aandacht en bevestiging van hun coach, ze wilden graag dat hun coach hen labelt als getalenteerd. Een opvallende uitkomst in dit onderzoek is dat er gesproken worden over plezier, echter bleek dat coaches en de kinderen een andere definitie hadden voor plezier. De kinderen labelen plezier als samenspelen en een

positieve sfeer in het team, terwijl de coaches plezier labelen als verbeteren van vaardigheden en technieken. Plezier krijg je als je wint (Claringbould, Knoppers, & Jacobs, 2014).

In een vergelijkbaar onderzoek van zijn kinderen tussen de 10-13 en kinderen tussen de 14-18 jaar geïnterviewd. De kinderen verwachten van hun coach dat ze aan groepsdoelen werken, methodes en tactieken van de sport beoefenen. Daarnaast willen ze een persoonlijke relatie met het team en een positieve groepssfeer. Ze verwachten dat de coach iemand is die een effectieve instructie verzorgd, als toevoeging aan een positief individueel en groepsgevoel. Naast de verwachtingen van de kinderen is er in dit onderzoek gekeken naar verschillen tussen jongens en meisjes. Meisjes geven aan dat ze graag zelf inbreng zouden willen hebben in groepsactiviteiten, teamdoelen en teamstrategieën. Terwijl jongens dit in mindere mate aangeven. Jongens en meisjes hadden op een aantal vlakken andere verwachtingen van de coach (Martin, Jackson, Richardson, & Weiller, 2008). In een onderzoek bij jonge sporters is er gekeken naar karakterontwikkeling en het verschil dat hier zou kunnen zijn tussen teamsporters en individuele sporters. Hierin geven de teamsporters aan dat hun sociale karakter in ontwikkeling is op het gebied van samenwerken in het team en het opkomen voor elkaar binnen het team. De individuele sporters geven aan dat ze leren om alles te geven. Als ontwikkeling van het morele karakter wordt onder andere genoemd dat ze geleerd hebben dat vals spelen je nergens brengt. Ook wordt respect genoemd. Als laatste is een opvallende uitkomst dat toen moreel met sociaal vergeleken werd, de teamsporters alleen sociale punten in hun top 3 hadden. Terwijl de individuele sporters zowel sociale als morele punten in hun top 3 noemden. Hieruit kan worden opgemaakt dat de teamsporters het sociale aspect belangrijker vinden (Camiré & Trudel, 2010).

Zoals eerder genoemd kiezen de ouders ervoor om hun jonge kind lid te laten worden van een vereniging. Ouders hebben dus een grote invloed op de sportparticipatie van hun kinderen. Ze maken de eerste beslissing om hun kinderen in te schrijven voor een sport en hebben misschien ook een rol in er zeker van zijn dat het programma juist is georganiseerd (Howard & Madrigal, 1990). Daarnaast blijkt uit onderzoek dat ouders die zelf meer fysiek actief zijn, vaker hun kinderen aan het bewegen krijgen en over bewegen praten, dan ouders die niet fysiek actief zijn (Moore, et al., 1991).

In onderzoek van Martin et al. (2008) hebben ouders en hun kind een test af genomen over de verwachtingen die ze hebben van hun coach. Uit de resultaten blijkt dat er een aantal overeenkomsten zijn tussen de verwachtingen van de ouders en hun kinderen. Beiden vinden ze positieve feedback en training, en instructie erg belangrijk. Ook verwachten de ouders dat de coach hun kind prijst en zorgt voor effectieve methodes om hun vaardigheid te verbeteren. Opvallend was dat de kinderen aangeven vaardigheden te willen leren die ze helpen even goed te worden als hun

vrienden of zelfs beter, terwijl ouders aangaven dat ze wilden dat hun kinderen net zo goed zijn als leeftijdsgenoten (Martin, Jackson, Richardson, & Weiller, 2008).

Daarnaast hebben Jowett en Timson-Katchis (2005) onderzoek gedaan naar de invloed van ouders. In dit onderzoek zijn 15 ouders geïnterviewd, in de interviews werden vragen gesteld als; 'Wat voor kansen heb jij je kind gegeven door haar te laten beginnen en blijven sporten?' en 'Support jij je kind om te verbeteren in zijn/haar sport?' Resultaten geven aan dat de ouders kansen geven om een goede coach te vinden en ze te helpen met het opzetten van een basis voor een effectieve relatie tussen kind en de coach. Ook creëerden ze kansen om frequent te communiceren met de coach over verschillende onderwerpen als voortgang, effectiviteit van de coach-sporter relatie en sport in het algemeen. De ouders geven aan dat de coaches een centrale rol kunnen spelen in het creëren van kansen om ze actief te betrekken in de sport van hun kinderen. Een van de ouders gaf aan: *'We willen op de hoogte blijven. Ze is ons kind en we hebben een groot aandeel hierin. We willen ons kind de kansen geven die wij niet hebben gehad. Als sporter heeft ze een goede coach nodig. Als we haar de kans willen geven om iets te bereiken, moeten we samenwerken met de coach.'* Tevens geven de ouders aan hun kind de steun te willen geven die ze nodig hebben. De ouders waren enthousiast om hun kinderen emotioneel te ondersteunen. Ze gaven echter ook aan dat het soms moeilijk was om hun emoties onder controle te houden over de resultaten van hun kinderen. Op deze momenten waren ze teleurgesteld in hun kind. Tot slot waren ze er dan niet van op de hoogte dat hun teleurstelling een effect zou kunnen hebben op de ervaring van hun kinderen in sport, de rol van de coach en de coach kind relatie (Jowett & Timson-Katchis, 2005).

In de topsport spelen ouders ook een rol in de sportparticipatie van hun kind. In een ander onderzoek geven ouders aan moeite te hebben met het begrijpen van het gedrag van de coaches. Ouders gingen zich hier mee bemoeien, omdat ze het niet met de coach eens waren. Het gaat hier dan vooral om coaches die de turnsters gebruikten om zichzelf af te spiegelen aan de concurrentie (Smits, Jacobs, & Knoppers, 2016).

In een onderzoek bij jonge toptennissers gaven de meeste ouders aan dat ze hun kind proberen te steunen na een moeilijke wedstrijd of tijdens het verliezen. Dit gelde echter niet voor alle ouders. Een aantal ouders in dit onderzoek gaf aan te veel betrokken raken. Ze worden persoonlijk gefrustreerd als hun kind niet naar verwachting presteert tijdens een wedstrijd (Wolfenden & Holt, 2005).

In de bovenstaande onderzoeken, waarin gezocht is naar verwachtingen van coaches, kinderen en ouders, komt naar voren dat hierin nog veel verschillen zijn te vinden. Verwachtingen als plezier en nieuwe vaardigheden leren komen diverse keren aan de orde. In Nederland sport 80% van de kinderen onder 19 jaar (Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport, 2008). Hoe komen ze tot

deze keuze? Het is onduidelijk wat de ouders verwachten als hun kind sport bij een vereniging sport. En waarom kiezen ouders dan voor een teamsport of een individuele sport? In dit onderzoek wordt een explorerend onderzoek gedaan waarin duidelijk moet worden hoe ouders aankijken tegen de sportdeelname van hun kind. De onderzoeksvraag die hierbij beantwoord wordt, is: "Wat is het verschil tussen de verwachting van ouders bij kinderen van 9 tot 11 jaar die deelnemen aan een de teamsport voetbal of hockey in vergelijking met kinderen van 9 tot 11 jaar die deelnemen aan de individuele sport atletiek?". De hypothese die hierbij gesteld wordt, is dat er een verschil zal zijn tussen de verwachtingen van ouders die gekozen hebben voor een teamsport in vergelijking met ouders die hebben gekozen voor een individuele sport. Deze hypothese is gesteld omdat kinderen in het onderzoek van Camiré en Trudel (2010) verschillende ontwikkelingen in karakter noemen. Hierin geven de teamsporters alleen sociale karakterontwikkelingen aan terwijl de individuele sporters zowel morele als sociale karakterontwikkelingen aangeven.

Omdat er sprake is van een explorerend onderzoek en er weinig tot geen ander onderzoek naar de verwachtingen van ouders is, zal er in deze studie gebruik worden gemaakt van het framework 'sense making'. 'Sense making' betekent het creëren van betekenis. Hierbij is er geen algemeen geldende betekenis, maar mensen vinden de betekenis op individuele basis uit. Er is een duidelijk verschil met interpretatie, het vinden van betekenis in datgene wat er al is. Bij 'sense making' wordt deze betekenis geconstrueerd, wat ervoor zorgt dat er een wisselwerking ontstaat tussen hetgeen dat de mens in de wereld tot stand brengt en het waarneembare. De structuren die hierbij gevonden worden door de mens, worden opgemaakt uit eerdere ervaringen in het verleden (Weick, 1995). 'Sense making' werd volgens Weick gedaan in organisaties, echter, omdat de ouders, maar ook de onderzoekers betekenis moeten geven aan een nieuwe situatie door opgedane ervaringen in het verleden wordt 'sense making' als overkoepelende theorie gezien bij dit onderzoek.

Methode

Om antwoord te kunnen krijgen op de onderzoeksvraag: “Wat is het verschil tussen de verwachting van ouders bij kinderen tussen 9-11 jaar die deelnemen aan een teamsport (hockey/voetbal) in vergelijking met kinderen tussen 9-11 jaar die deelnemen aan een individuele sport (atletiek)?” zijn er interviews afgenomen bij ouders. Vanwege de explorerende aard van dit onderzoek is er gekozen voor semigestructureerde interviews. Vooraf is de richting van de interviews bepaald, maar er was niet te voorspellen hoe het interview zou verlopen, daarom was er een mogelijkheid om af te wijken van de topic list. Doormiddel van dit onderzoek zal worden achterhaald wat de verwachtingen zijn van ouders, waarvan hun kind op recreatief niveau sport.

Deelnemers

De interviews zijn afgenomen bij negen ouders, waarvan hun kind op atletiek, voetbal of hockey zit. Er is gekozen voor deze sporten, omdat ze populair zijn in Nederland. De gekozen sporten staan allemaal in de top 10 van de grootste sportbonden van Nederland (Admiraal & Genderen, 2016). Van de negen ouders, waren er zeven moeders en twee vaders. De leeftijd van de ouders varieerde tussen de 43 en 45 jaar oud. De kinderen waarover gepraat werd tijdens de interviews zijn negen of tien jaar oud, hiervan waren er twee jongens en zeven meisjes. Er gekozen om geen ouders van topsporters te interviewen, omdat er verwacht wordt dat daar de nadruk meer op het presteren ligt. Alle ouders hebben kinderen die op recreatief niveau sporten. Daarnaast is er gekozen voor een doelgroep van jongens en meisjes tussen de negen en elf jaar. Deze leeftijdscategorie is gekozen, omdat er verwacht wordt dat de kinderen goed aan kunnen geven aan hun ouders, wat ze leuk vinden aan de sport. Maar ook, omdat deze kinderen nog beïnvloed worden door hun ouders in keuzes. De interviews hebben plaats gevonden op drie verschillende verenigingen, de atletiekvereniging Haag Atletiek, voetbalvereniging HBS en hockeyvereniging Crayenhout (onderdeel van HBS). Deze verenigingen liggen in een straal van 500 meter bij elkaar vandaan, waardoor de sociaaleconomische achtergrond van de geïnterviewde vergelijkbaar is.

Procedure

Om deelnemers voor het onderzoek te vinden, is contact opgenomen met het bestuur van diverse verenigingen. De drie eerdergenoemde verenigingen waren bereid om mee te werken en hebben contactgegevens van de geschikte ouders gegeven of hebben contactgegevens van de managers van

het team gedeeld. De interviewers hebben via de mail of telefonisch contact op genomen met de ouders, om een passende afspraak te maken. De interviews hebben plaats gevonden in een rustige kamer van het clubhuis van de vereniging of bij de ouders thuis, indien dit beter schikte voor de ouders.

Interviews

De interviews zijn afgenomen door de twee schrijvers van dit onderzoek van 21 en 26 jaar. Beiden studenten aan de Haagse Hogeschool van de opleiding HALO(Haagse Academie voor Lichamelijke opvoeding). De informatie is verkregen door het afnemen van semigestructureerde interviews. Voor de interviews is een topic list samengesteld op basis van vier thema's: sportkeuze, leren, trainers en presteren. Er is gekozen voor deze thema's, omdat deze samen een beeld vormen over de verwachtingen van ouders met betrekking tot de sport van hun kind. Aan de hand van de thema's zijn een aantal start vragen opgesteld, zoals '*Hoe is uw kind op deze sport gekomen?*' en '*Wat is uw mening over presteren?*'. Vanuit deze vragen werd het interview opgestart en is er verder ingegaan op de gegeven antwoorden. De interviews zijn opgenomen met een voice-recorder. De onderwerpen die aan bod kwamen in het afgenomen interview zijn: de sportactiviteit/verleden van ouder en kind, verwachting van ouders over trainer/coach(ook op sociaal gebied), de kwaliteit van de trainer/coach, presteren en winnen en de keuze voor individuele sport of teamsport. In de interviews is zo veel mogelijk doorgevraagd, om een zo goed mogelijk beeld te kunnen krijgen.

Data analyse en interpretatie

Alle opgenomen interviews zijn handmatig uitgewerkt door de interviewers. Nadat alle interviews uitgeschreven waren, zijn opvallende opmerkingen gemarkeerd. Verder is er een onderverdeling gemaakt in het sportverleden van alle negen kinderen en hun ouders, de keuze van teamsport of individuele sport en de motivatie van het kind om de sport te gaan doen. Uiteindelijk worden de antwoorden ingedeeld op de verwachting met betrekking tot de sportkeuze, hiermee wordt bedoeld wat de achterliggende gedachte is bij het kiezen van de sport. Het leren, dit is hetgeen wat de ouders verwachten dat het kind zal leren op de vereniging. De trainers, hierin geven de ouders aan wat ze verwachten dat de competenties zijn van de trainer van hun zoon of dochter. Als laatste is er gekeken naar het presteren. Wat vinden de ouders van presteren en hoe denkt het kind over presteren. De negen interviews worden op deze manier naast elkaar gelegd en hieruit zullen de opvallende verschillen naar voren komen.

Resultaten

De interviews stonden grotendeels in het teken van de onderzoeksvraag: Wat is het verschil tussen de verwachting van ouders bij kinderen van 9 tot 11 jaar die deelnemen aan een de teamsport voetbal of hockey in vergelijking met kinderen van 9 tot 11 jaar die deelnemen aan de individuele sport atletiek? De interviews zijn afgenomen bij negen ouders van kinderen van 9 en 10 jaar oud. Van hen doet of deden vier meisjes aan atletiek, drie meisjes aan hockey en twee jongens aan voetbal. Naast de sport waar het interview over ging doen of deden alle kinderen aan andere sporten. Alle kinderen hebben aan zwemmen gedaan. Daarnaast doen zeven van de negen kinderen aan nog een andere sport. Van de atleten doet 11,1% aan een andere teamsport en 88,9% aan een andere individuele sport (diagram 1). Bij de teamsporters is deze verhouding anders, namelijk 60% doet nog een individuele sport en 40% een teamsport (diagram 2). De kinderen die aan atletiek doen, doen naast atletiek nog acht andere individuele sporten en een teamsport. De voetballers en hockeyers doen aan negen individuele sporten en zes teamsporten naast voetbal en hockey. De ouders van deze kinderen is gevraagd naar welke sporten ze zelf gedaan hebben of momenteel doen. Bij beide groepen ligt de verhouding individuele sporten en teamsporten exact hetzelfde, 58,8% van de ouders doet zelf aan een individuele sport en 41,2% doet aan een teamsport.

Diagram 1: sportbeoefening naast atletiek

Sportbeoefening naast atletiek

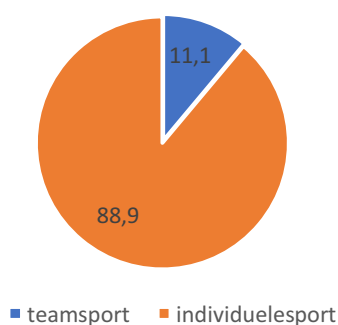
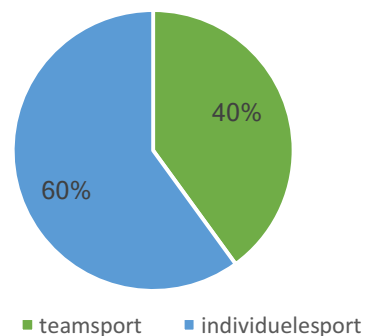

Diagram 2: sportbeoefening naast hockey/voetbal

Sportbeoefening naast hockey/voetbal

Sportkeuze

Op de vraag waarop de keuze voor de huidige sport tot stand is gekomen benoemen de ouders van de kinderen op hockey of voetbal allemaal sociale en morele aspecten. Samenwerken in een team, met z'n allen zorgen dat één speler kan scoren, omgaan met teleurstelling. Ook de kinderen geven bij hun ouders aan dat ze deze sporten doen vanwege vriendjes, vriendinnetjes en gezelligheid.

Daarnaast is het fysiek bezig zijn belangrijk. De ouders van de atleten hebben een minder eenduidig motief. De kinderen hebben zelf gekozen, zijn geïnspireerd geraakt door het sportverleden vader of moeder en vriendjes of vriendinnetjes die dezelfde sport doen. Ook de kinderen hebben gevarieerde motieven variërend van fysiek bezig zijn, de verschillende onderdelen die leuk zijn en gemotiveerd zijn geraakt door proeflessen op school. Voor veel teamsporters is het sociale aspect erg belangrijk, dit geven verschillende ouders expliciet aan:

- *“Wat ik leuk vind aan een teamsport, dat je met heel veel mensen bent en dat sociale aspect, dat vindt mijn dochter ook heel erg leuk, die hoeft niet perse te hockeyen volgens mij, maar als ik zeg “Wil je dan stoppen? “Wel voor de hockey maar niet voor al mijn vriendinnen.”.”*

Ouders hebben vaak een bewuste keuze gemaakt voor een teamsport in plaats van een individuele sport:

- *“Dus dat het turnen veel individualistischer is dan het hockey en dat je dus met hockey moet samenwerken en turnen is gewoon gericht op je eigen prestatie.”*

Ouders met kinderen op atletiek hebben soms hun kind volledige keuzevrijheid gegeven:

- *“Ze heeft eigenlijk zelf gekozen. Ze heeft bij mij op zolder de prijzenkast ontdekt en wat dvd's met beeldmateriaal van mij van vroeger. Dat vond ze best wel cool. Ze heeft een beetje hetzelfde postuur als ik, slank, gespierd. Kan hard rennen ook op school. Ze wil ook atletiek gaan doen. Nou prima dan gaan we een proef maandje doen bij Haag Atletiek, kijken of ze het leuk vindt.”*

De ouders van kinderen die aan voetbal of hockey doen, hebben in geen van de gevallen hun kind zelf de keuze voor deze sport laten maken. Geen van de geïnterviewde ouders van de teamsporters hebben hun kind volledige keuzevrijheid gegeven. De ouders van de atleten vinden het sociale aspect wel belangrijk maar vinden dit ondergeschikt aan de keuze van hun kind:

- *“Toen kwam ze hier mee en eigenlijk, hebben wij liever dat ze op en een teamsport gaat, tenminste daar zijn wij wat enthousiaster over. Omdat we dat zelf allebei vroeger hebben gedaan. En ze is ook nog eens enig kind dus daar is het helemaal denk ik goed voor, ze speelt wel heel veel met andere kinderen, maar ik heb wel het idee dat sport ook goed zou zijn. Maar ze vond dit zo leuk.”*

Interviewer: “Oké, je zei we willen graag dat ze op een teamsport gaat, waarom?”

Ouder: *“Omdat wij echt wel de meerwaarde zien van het samen sporten. Atletiek is toch wel heel erg individualistisch. Ik moet zeggen dat ik vind dat dat overigens reuze mee valt. Dat dacht ik van te voren, maar als ik zie hoe ze het bij wedstrijden hebben gedaan, met al die ouders die er stonden en al die kinderen die elkaar aanmoedigde. Ik was echt wel heel positief verrast daardoor.”*

Leren

Ouders vinden verschillende dingen belangrijk dat hun kind leert. Het samenwerken in een team is naar voren gekomen:

- *“Ik vind het belangrijk ze bij een teamsport leren om samen te werken en dus samen spelen maar dat is dus ook vooral samenwerken en dat je op je beurt moet wachten, net als bij de trainingen je bent niet constant als eerste aan de beurt en dat je discipline krijgt door de trainer.”*

Naast samenwerken is nog een aantal andere punten naar voren gekomen op het vlak van morele ontwikkeling, discipline, omgaan met teleurstelling, het beste uit jezelf halen en doorzetten. De meeste ouders leggen de nadruk niet op het beter worden in hockey en voetbal op zich.

- *“(…) niet alleen voor je eigen prestatie moet gaan maar voor de teamprestatie waardoor je bijvoorbeeld moet leren de bal af te geven als je het gevoel hebt als iemand anders een grote kans heeft op scoren dan jij. Dus dat soort dingen, team skills. Met elkaar leren omgaan. Ook leren omgaan met een beetje teleurstelling en met blijdschap als je wint en verliest.” Een andere ouder zegt: “Volhouden, doorzetten, ja dat merk ik zelf aan de kant van de lijn. Ik dacht altijd dat ik wel een hele relaxte ouder was aan de lijn. Maar als ik haar dan zie hockeyen en er is niemand echt heel ‘eager’ om die bal te pakken om er achteraan te blijven rennen dan sta ik daar wel heel fanatiek aan te moedigen”*

Dat de focus niet ligt op beter leren spelen wilt niet zeggen dat dit niet belangrijk is:

- *“maar natuurlijk gewoon ook dat ze het spelletje door krijgt, ik heb zelf nooit gehockeyd, dus voor ons was het ook allemaal helemaal nieuw hoe dat allemaal werkt.”*

De ouders van atleten noemen minder vaak samenwerken als competentie om te leren. Deze ouders noemen de volgende vaardigheden om te leren: keuzes maken, leren zien dat je jezelf kan ontwikkelen, dingen doen en laten om beter te worden, discipline, grenzen verleggen, je best doen en in een teampje samenwerken. Op de vraag “wat wil je dat je kind leert” antwoorden ouders zoals genoemd verschillende dingen:

- *“Ja, uitdagingen aangaan. Ja, grenzen een beetje verleggen. Je best doen ergens voor en gewoon überhaupt bezig zijn, bewegen. En samen met andere mensen dingen doen, dus dat betekent elkaar aanmoedigen, dat is bij atletiek leuker dan ik dacht eigenlijk.”*
- *“Veel dingen doen en dingen laten als je wilt verbeteren. Afzien in het donker in de regen. Gewoon een beetje discipline. Samen met anderen in een estafetteteam. Dat je samen een teampje vormt. Vind ik belangrijk.”*

Trainers

Zoals in het onderzoek van Côté (1999) naar voren komt heeft de coach veel verschillende rollen: Leraar, motivator, psycholoog, strategiebepaler en rolmodel. Veel van de verwachtingen die ouders noemen vallen onder een van deze rollen. De verwachtingen van ouders reiken verder dan de kinderen bezighouden. Verwachtingen die genoemd worden zijn: op een positieve manier motiveren, discipline aanleren, op tijd komen van de kinderen, de orde handhaven, techniek aanleren, blessures voorkomen, enthousiast maken, weten wie wie is, inzicht hebben in de groep, tactische vaardigheden aanleren en betrokken zijn. Ouders omschrijven hun verwachtingen als volgt:

- *“Wat ik belangrijk vind is dat, ze gewoon een goede techniek aanleren. Dat dat toch minder blessures, toch beter. En ik denk eigenlijk, wat ze al doen. Het kind enthousiast maken voor de sport. Ik denk dat ze daar een goede slag mee slaan, hierzo bij Haag.”*
- *“Ja wel zorgen dat hij iedereen bij elkaar houdt, en ik vind ook dat ze wel de rol van de trainers wat bij betreft ook orde en discipline. Dat betekent ook zorgen dat je op tijd bent, dat die jongens op tijd zijn. En aanspreken op dat soort gedrag, en ook echt direct aanspreken op gedrag. Maar vooral ook gewoon dat het leuk is.”*

De ouders van de twee verschillende onderzoeksgroepen verwachten geen duidelijk verschillende dingen van de trainer(s).

Opvallend is dat bij alle verenigingen jeugdige trainers training geven aan de groepen. Ouders waarderen dit, maar zien ook dat daardoor niet altijd aan hun verwachtingen voldaan wordt.

- *“De meisjes uit de C of B jeugd die ze nu dan training geeft die, hebben dat niet onder de duim. Dat vind ik wel jammer want dan kom je ze ophalen en dan denk je wat staan ze allemaal te doen, echt helemaal niks. Dat vind ik dan wel zonde, want ik denk dat er genoeg energie in zit om ze wel te laten rennen, maar ja. Ik weet ook niet of ik het zou kunnen dus.”*
De meeste ouders begrijpen dat dit deze jonge trainers niet kwalijk genomen kan worden:
“Dat is minder ervaring, dat is een nieuw iemand. Net een c of b junior die is misschien net 18. Daar kun je niet van verwachten dat die de kinderen goed bezighoudt. Je ziet dat er meer ruzietjes en gedoe komt. Terwijl als je 50 bent, dan heb je uitstraling en die houdt de groep bij elkaar. Dat kun je niet met elkaar vergelijken.”

Een laatst opvallend aspect aan de verwachtingen van de trainer(s) van hun kind is dat geen van de ouders exact weet wat de trainer belangrijk vindt bij het training geven. Zoals hiervoor beschreven hebben ouders wel degelijk verwachtingen.

Presteren

Ouders is ook gevraagd of zij zelf presteren belangrijk vinden en wat hun kind van presteren vindt. Presteren wordt door de meeste ouders uitgelegd als het beste uit jezelf halen. Daadwerkelijk winnen is van ondergeschikt belang, als je je best hebt gedaan, is het goed. Een aantal ouders geeft aan dat winnen natuurlijk wel leuk is.

- *“Ik vind wel de wil om te winnen moet er wel zijn of in ieder geval. als je er alles aan gedaan hebt en je hebt verloren, ja dan is die andere gewoon beter. Maar als je er niet alles aan hebt gedaan, ja dan ben je gewoon niet goed bezig.”*
- *“Ik vind in ieder geval presteren, dat betekent wat mij betreft dat je altijd je best doet, dat je altijd gaat, dat je alles eruit haalt wat er in zit, dat je niet loopt te lapzwansen op een veld. Dat vind ik in ieder geval dat dat valt dan bij mij onder de norm van presteren.”*

De ouders van de atleten geven aan de presteren zich meer op persoonlijk vlak bevindt. Je persoonlijk record verbreken wordt benadrukt. Niet zozeer het meten met andere atleten.

- Interviewer: "Vindt (naam) winnen belangrijk?" Ouder: *"Ze zou het wel leuk vinden denk ik, maar belangrijk... Ik weet nog niet of ze dat echt zo ziet. Ik denk wel dat ze het leuk vindt om een keer haar eigen record ook wel te verbreken."*
- *"Ik vind die wedstrijden wel heel leuk bij atletiek. Maar het is fijn dat er echt benadrukt wordt, dat je gaat je eigen prestaties verbeteren, het doet er niet zoveel toe of jij beter bent dan andere kinderen in je team en dat vind ik wel een mooi uitgangspunt."*

Discussie / conclusie

Tijdens de interviews het onderzoek naar de vraag: “Wat is het verschil tussen de verwachting van ouders bij kinderen van 9 tot 11 jaar die deelnemen aan een de teamsport voetbal of hockey in vergelijking met kinderen van 9 tot 11 jaar die deelnemen aan de individuele sport atletiek?” is geen eenduidige uitkomst naar voren gekomen. Uitkomsten die wel opvallend zijn, dat de ouders van teamsporters vooral de sociale aspecten benadrukken, zoals samen iets bereiken, samenwerken in een team en omgaan met teleurstelling. Bij de ouders van de individuele sporters is het beeld iets meer uiteenlopend. Er worden diverse aspecten genoemd, zoals keuzes maken, leren zien dat je jezelf kan ontwikkelen, dingen doen en laten om beter te worden, en discipline. Deze uitkomst sluit aan bij eerder onderzoek van Camiré en Trudel (2010) waarin wordt geschreven dat teamsporters wat betreft karakterontwikkeling in de top 3 alleen sociale punten kiezen, terwijl bij individuele sporters naast sociale punten ook morele punten in de top 3 staan. Bij het maken van een keuze voor een individuele sport of teamsport heeft geen van de kinderen uit de onderzoeksgroep teamsport zelf voor de sport gekozen, terwijl de kinderen uit de onderzoeksgroep individuele sport juist wel zelf hebben gekozen.

De verwachtingen van ouders bij het kiezen voor een teamsport of individuele sport komen grotendeels overeen met wat ouders willen dat hun kind leert op een sportvereniging. Uit de resultaten kan wel een opvallend aspect geconcludeerd worden: Ouders focussen niet op het verbeteren van de technische vaardigheden die bij een sport horen. Vanwege de kleine onderzoeksgroep kan aan de uitkomst van de bovenstaande resultaten geen grote waarde gehecht worden.

In het onderzoek van Martin et al. (2008) geven meisjes aan dat ze graag zelf inbreng zouden willen hebben in groepsactiviteiten, teamdoelen en teamstrategieën, terwijl jongens dit in mindere mate aangaven. De meisjes geven, in het genoemde onderzoek, aan dat ze andere verwachtingen hebben van de bezigheden in hun sport.

De geïnterviewde ouders in dit onderzoek hebben totaal zeven dochters en twee zoons. De mogelijkheid bestaat dat de resultaten door deze verdeling beïnvloed zijn, omdat er meer meisjes dan jongens besproken zijn. Ook kan voor de ouders hetzelfde gelden, omdat er zeven moeders en twee vaders zijn geïnterviewd. De moeders zouden andere aspecten belangrijk kunnen vinden dan de vaders.

Ouders verwachten van een trainer/coach positieve feedback, training en instructie. Tevens zorgt deze voor effectieve methodes om vaardigheden te verbeteren (Martin, Jackson, Richardson, & Weiller, 2008). De geïnterviewde ouders in dit onderzoek geven ook aan dat pedagogische

vaardigheden belangrijk zijn, zoals orde houden en enthousiast maken. Gebleken is dat met name de jonge trainers niet altijd kunnen voldoen aan deze verwachtingen. Het is aan te bevelen dat jonge trainers goed opgeleid en begeleid worden. Niet alleen in technische en tactische vaardigheden maar ook op het gebied van pedagogisch vaardigheden. Tevens is in de resultaten naar voren gekomen dat de ouders niet weten wat de trainer/coach echt belangrijk vindt. Ze geven aan in de interviews dat ze dit alleen konden verzinnen, maar ze weten niet exact wat de trainer/coach belangrijk vindt. Het is mogelijk dat ouders, kinderen en de trainer/coach verschillende verwachtingen hebben. Dit kan bijvoorbeeld op het gebied van presteren zijn. Ouders geven aan dat je best doen belangrijk is, het zou kunnen dat dit voor de trainer/coach nog niet voldoende is en hij of zij alleen op winst of verlies focust. De trainer/coach zou bij een groot verschil van inzicht met een andere visie zijn training kunnen geven en dus een andere inhoud hieraan geven dan kinderen en ouders zouden willen. De trainer gaat uit van een ander deelnamemotief dan de kinderen en ouders in zo'n geval.

Naast de ouders kunnen de kinderen ook om verschillende redenen gemotiveerd zijn om een sport te beoefenen. De meest optimale vorm van motivatie ontstaat als er aan drie basis psychologische behoeften wordt voldaan: autonomie, competentie en verbondenheid (van Mossel & van Ekdorf, 2014). Het belangrijkste motief om te bewegen is beweegplezier. Beweegplezier is de belangrijkste sleutel tot blijvende deelname aan de bewegingscultuur (Stuij & Wisse, 2011). Voor een trainer/coach is het dus belangrijk om aan te sluiten op de deelname motieven van de kinderen en zo kinderen langer binnen een club te houden.

Het is niet altijd duidelijk of de deelnamemotieven van een kind aansluiten bij de verwachtingen van een trainer. Voor toekomstig onderzoek is het daarom interessant om te achterhalen of het belangrijk is om van elkaar te weten met wel deelnamemotief er deelgenomen wordt aan de training of wedstrijd, voor zowel de trainer als het kind. Ook is het interessant om te kijken of er iets gedaan kan worden om de communicatie tussen ouder, kind en trainer te verbeteren en hoe het kan komen dat de ouders geen idee van hebben wat de trainers willen bereiken met hun trainingen. Een mogelijkheid is, als de visie van de trainers en coaches aansluiten bij de kinderen en ouders de kinderen langer blijven deelnemen aan de sport. Daarnaast kan er ook nog gekeken worden naar verschillende niveaus. In dit onderzoek is alleen gekeken naar de sportbeoefening op recreatief niveau. Er zou nog onderzocht kunnen worden of er andere verwachtingen zijn op topsport niveau of bij gehandicaptensport. Alle hierboven genoemde aanbevelingen zouden toegepast moeten worden op een veel grotere onderzoeksgroep en diverse individuele- en teamsporten, niet alleen atletiek, hockey en voetbal. Aanbevolen wordt deze onderzoeksgroepen groot te maken en per onderzoek in te zoomen op een van de vier gekozen thema's. Na afloop van het afnemen van de interviews bleek dat meerdere kinderen zowel een individuele sport als teamsport beoefenden. Het is mogelijk dat ouders en kinderen een minder weloverwogen keuze voor een individuele sport of teamsport

hebben gemaakt, omdat er al een van beide varianten wordt beoefend. Bij geen van de geïnterviewde ouders is dit specifiek benoemd. Indien er sprake is van vervolgonderzoek zal er gezocht moeten worden naar kinderen die uitsluitend een teamsport of een individuele sport beoefenen.

De theorie van Weick over 'sense making' kan invloed hebben op de verkregen resultaten. Volgens Weick wordt de manier waarop de mens betekenis geeft aan iets beïnvloed door de opgedane ervaringen in het verleden (Weick, 1995). Alle ouders hadden verschillende achtergronden qua opleiding maar ook op het gebied van sportverleden. Dit kan de manier waarop ze betekenis geven aan de sportsituatie van hun kind beïnvloeden. Zo gaf een van de ouders aan dat ze liever wilde dat haar kind op een teamsport ging, omdat zij en haar man dit zelf hadden gedaan in het verleden. Zij gaf dus betekenis aan de situatie door eerder opgedane ervaringen. Ook geldt voor de schrijvers van dit onderzoek, zij hebben een bepaalde richting gegeven aan het onderzoek, een mogelijkheid is dat deze richting is genomen, door de manier waar op zijn betekenis hebben gegeven aan de verkregen nieuwe informatie.

Afrondend kan gesteld worden dat er nog onderzoek nodig is op het gebied van verwachtingen van ouders en kinderen ten aanzien van een trainer/coach. Ouders vinden het belangrijk dat hun kind sport en hebben daar allemaal een bepaalde verwachtingen bij. In de rapportage Sport: Een leven lang (Tiessen-Raaphorst, Verbeek, de Haan, & Breedveld, 2010) geven kinderen van 6 tot en met 11 jaar aan dat de belangrijkste motieven om te sporten plezier(74%), gezondheid(68%) en sport als uitlaatklep(48%) zijn. Het is aan de gymdocenten, sportverenigingen, trainers, coaches, ouders en kinderen om ervoor te zorgen dat zo goed mogelijk gefaciliteerd wordt zodat kinderen gemotiveerd raken om een leven lang te gaan sporten.

Literatuurlijst

- Admiraal, M., & Genderen, M. v. (2016). *Lidmaatschappen NOC*NSF over 2015*. NOC*NSF, Unit Sportontwikkeling/Onderzoek, Arnhem.
- Bouma, K. (2016, juni 27). *de Volkskrant*. Opgehaald van <http://www.volkskrant.nl/sport/-coach-waarom-zit-mijn-kind-niet-bij-de-selectie~a4328075/>
- Breedveld, K., Meulen, R. v., Harms, L., Goossens, R., Lucassen, J., Ooijendijk, W., Bottenburg, M. v. (2003). *Rapportage Sport 2003*. Sociaal en Cultureel Planbureau, Den Haag.
- Camiré, M., & Trudel, P. (2010). High school athletes' perspectives on character development through sport participation. *Physical Education and Sport Pedagogy*, 193-207.
- Claringbould, I., Knoppers, A., & Jacobs, F. (2014). Young Athletes and their coaches: disciplinary processes and habitus development. *Leisure Studies*, 1-16.
- Coakley, J. (2011). Youth Sports: What counts as "positive development?". *Journal of Sport and Social Issues*, 306-324.
- Cushion, C. J., Armour, K. M., & Jones, R. L. (2003). Coach Education and Continuing Professional Development: Experience and Learning to Coach. *Quest*, 215-230.
- Côte, J. (1999). The influence of the family in the development of talent in sport. *The sport psychologist*, 395-417.
- Howard, D. R., & Madrigal, R. (1990). Who makes the Decision: the Parent or the Child? The Perceived Influences of Parents and Children On the Purchase of Recreation Services. *Journal of Leisure Research*, 244-258.
- Jacobs, F., Knoppers, A., Diekstra, R., & Sklad, M. (2015). Developing a Coach Education Course: A Bottom-Up Approach. *International Sport Coaching Journal*, 178-186.
- Jowett, S., & Timson-Katchis, M. (2005). Social Networks in Sport: Parental Influence on the Coach-Athlete Relationship. *The Sport Psychologist*, 267-287.
- Martin, S. B., Jackson, A. W., Richardson, P. A., & Weiller, K. H. (2008). Coaching preferences of adolescent youths and their parents. *Journal of Applied Sport Psychology*, 247-262.

- Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport. (2008). *De kracht van sport*. Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport.
- Moore, L. L., Lombardi, D. A., White, M. J., Campbell, J. L., Oliveria, S. A., & Ellison, C. R. (1991). Influence of parents' physical activity levels on activity levels of young children. *The Journal of Pediatrics*, 215-219.
- Smits, F., Jacobs, F., & Knoppers, A. (2016). 'Everything revolves around gymnastics'. How elite athletes and their parents make sense of practices in women's gymnastics that challenges a positive pedagogical culture. *Sports in society*, 1-30.
- Stuij, M., & Wisse, E. (2011, Februari 25). Plezier in bewegen beste garantie voor actieve leefstijl. pp. 31-33.
- Tiessen-Raaphorst, A., Verbeek, D., de Haan, J., & Breedveld, K. (2010). *Sport: een leven lang*. Sociaal en Cultureel Planbureau / W.J.H. Mulier Instituut, Den Haag.
- Tooms, B. (2016, Juli 13). NRC. Opgehaald van <http://www.nrc.nl/nieuws/2016/07/13/jouw-kind-is-heus-geen-messi-3217445-2-a1511356>
- Tweede Kamer der Staten-Generaal. (2005). *Toekomstig sportbeleid*. Den Haag: Sdu Uitgevers.
- van Mossel, G., & van Ekdorf, H. (2014, augustus 29). Wat beweegt onze leerlingen? *Lichamelijke opvoeding*, pp. 8-13.
- Weick, K. (1995). *Sense making in organizations*. London: Sage.
- Wolfenden, L. E., & Holt, N. L. (2005). Talent Development in Elite Junior Tennis: Perceptions of Players, Parents, and Coaches. *Journal of Applied Sport Psychology*, 108-126.

Bijlage

Bijlage 1: topic list

Ouders in de sport

Ouders:

Naam:

Leeftijd:

Opleidingen:

Werk:

Sportactiviteit van hun kind, inclusief niveau. Het gaat hier niet alleen om verenigingsporten maar ook om straatporten, fitness, sport op brede school.

Sportverleden van hun kind. Idem

Sportverleden van ouders, inclusief huidige beoefening

Hoe is uw kind op deze sport gekomen? Eigen keuze/vriendjes/ouders/ school/ tv.

→ Heeft u bewust voor teamsport/individuele sport gekozen? Wat verwacht u van het verschil tussen deze twee

Wat vindt uw kind volgens u het leukst aan deze sportbeoefening (doorvragen- dus na het leukste nog door vragen naar andere leuke aspecten (deelnamemotiven) aan het deelnemen aan sport)

Wat vindt u als ouder van belang dat uw kind leert op deze sportvereniging? (doorvragen naar motieven van de ouders). Sta hier rustig bij stil, hier moeten alle aspecten komen die de ouders van belang vinden en probeer erachter te komen waarom die ouders dat belangrijk vinden.

Als er geen sociale aspecten genoemd zijn, vraag er dan naar. Vindt u dat de sportverenigingen naast sportactiviteiten uw kind ook sociale aspecten moet bijbrengen (zo ja welke en ligt toe).

Wat is uw mening over de geleverde kwaliteit van de sportvereniging in het algemeen? Hier kan ook in gegaan worden op sportverenigingen waar het kind vroeger lid is geweest. Dus verenigingen kunnen vergeleken worden. Zo kan je achter de elementen komen die de ouder van belang vindt in de kwaliteiten van sportverenigingen.

Heeft u zelf een rol in de sportbeoefening van uw kind / bij de vereniging. Hoe ziet die rol er uit? (Gedoel wordt om erachter te komen of de ouder bijv zelf een coach rol heeft of bestuurslid etc. Ouder langs de lijn staat, vervoer verzorgd, kleding was of eigenlijk niet betrokken is.)

Hoe ziet u de rol van de trainer/coach in de sport ten opzichte van uw kind?

Wat vindt u belangrijk aan een trainer/coach? Wat zou hij/zij uw kind moeten leren of geven

Wat is uw mening over de kwaliteit van de trainer/coach? (doorvragen – misschien ook ingaan op eerdere (vroegere) trainers/coaches, zodat deze vergeleken kunnen worden en volgens de ouder belangrijke aspecten/functies van een trainer/coach naar boven komen)

Maakt de trainer/coach uw verwachtingen van wat sporters volgens u moeten leren waar? (doorvragen naar hoe die dat doet en met welk resultaat volgens die ouder)

Heeft u een idee wat de trainer/coach zelf belangrijk vindt, dat de sporters moeten leren? Waar maakt u dat uit op?

Als presteren winnen niet aan bod is geweest: heeft u een idee wat voor waarde de coach/trainer hecht aan winnen presteren (Waar maakt u dat uit op, wat vind u hier zelf van)

Wat is uw mening over presteren winnen in de sport.

Heeft u een idee wat voor waarde uw kind geeft aan winnen en of presteren. Doet winnen/presteren er toe, heeft het invloed op het plezier van uw kind?